

ΠΟΛΛΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

Η γλωσσική πολυμορφία αποτελεί μια θετική πρόκληση για την Ευρώπη. Για να μπορέσει, όμως, η Ευρωπαϊκή Ένωση να τα βγάλει πέρα με την πρόκληση αυτή, οφείλει να ασχοληθεί με θέματα, στα οποία δεν μπορούμε, πλέον, να κλείνουμε τα μάτια, αν δεν θέλουμε να υποθηκεύσουμε το μέλλον· τα ερωτήματα που τίθενται είναι : πώς μπορούν να ζήσουν μαζί, αρμονικά, τόσοι διαφορετικοί πληθυσμοί; Πώς μπορούν να πιστέψουν ότι έχουν κοινή μοίρα και ότι ανήκουν στον ίδιο κόσμο; Πρέπει να προσδιορίσουμε μια ευρωπαϊκή ταυτότητα; Θα μπορέσει η ταυτότητα αυτή να ξεπεράσει όλες τις διαφορές μας;

Για κάθε ανθρώπινη κοινωνία, η γλωσσική, πολιτισμική, εθνοτική ή θρησκευτική πολυμορφία παρουσιάζει πλεονεκτήματα αλλά και μειονεκτήματα. Η πιο συνετή προσέγγιση είναι να αναγνωρίσουμε την πολυπλοκότητα του φαινομένου προσπαθώντας να μεγιστοποιήσουμε τις θετικές και να ελαχιστοποιήσουμε τις αρνητικές συνέπειές του. Η υλοποίηση του οράματος της ευρωπαϊκής ενοποίησης είναι ένα από τα πιο ελπιδοφόρα φαινόμενα που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος και η αποτελεσματική διαχείριση της γλωσσικής, πολιτισμικής και θρησκευτικής πολυμορφίας προσφέρει ένα μοντέλο αναφοράς απαραίτητο σε έναν πλανήτη που πλήττεται τόσο τραγικά από τη χαοτική διαχείριση όλων των πτυχών της πολυμορφίας αυτής.

Με εικοσιτρείς γλώσσες, είναι μεγάλος ο πειρασμός να αφήσουμε να παγιωθεί μια κατάσταση όπου μία μόνον γλώσσα, η αγγλική, θα αποκτούσε υπεροχή ως γλώσσα εργασίας των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων, ενώ δύο ή τρεις άλλες γλώσσες θα κατάφερναν να διατηρήσουν για λίγο καιρό ακόμα μια φθίνουσα παρουσία και όλες οι υπόλοιπες θα περιορίζονταν σε ένα συμβολικό καθεστώς και δεν θα χρησιμοποιούνταν ουσιαστικά ποτέ.

Μια τέτοια εξέλιξη είναι ανεπιθύμητη διότι είναι αντίθετη προς τα οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα της Ευρώπης και των πολιτών της, όποια και αν είναι η μητρική τους γλώσσα, αλλά και γιατί είναι αντίθετη με το ίδιο το πνεύμα της ευρωπαϊκής ιδέας, που εδράζεται, μεταξύ άλλων, και στη γλωσσική πολυμορφία.

Με βάση τις αρχές αυτές, ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε πρέπει να είναι, ταυτόχρονα, φιλόδοξος και ρεαλιστικός.

Η προσέγγιση που θα υιοθετήσουμε πρέπει να βελτιώσει την ποιότητα ζωής των ευρωπαίων πολιτών, την ποιότητα των σχέσεων μεταξύ των ευρωπαϊκών εθνών, τις σχέσεις της ηπείρου μας με τον υπόλοιπο κόσμο, τη συνύπαρξη των πολιτισμών, τη λειτουργία των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και, γενικότερα, τη συνέχιση και παγίωση της ευρωπαϊκής οικοδόμησης.